

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Σαράντα Πέντε

Η Συμβολική Μεταμόρφωση: Ξεδιαλύνοντας το Μυστήριο του «Καθημερινού» στο Βιβλίο του Δανιήλ

Jeff Pippenger
2024-01-09

Το «παντοτινόν» στο βιβλίο του Δανιήλ αναγνωρίστηκε από τον William Miller ως σύμβολο της ειδωλολατρικής Ρώμης ή της ειδωλολατρίας· όμως στις έσχατες ημέρες αποτελεί το σύμβολο της απορρίψεως των θεμελιωδών αληθειών του William Miller. Αντιπροσωπεύει το τέλος μιας ανταρσίας που άρχισε το 1863, με την απόρριψη της κατανόησης του Miller για τους «επτά καιρούς» του Μωσή στο Λευιτικόν είκοσι έξι. Όταν ο Αντβεντισμός απέρριψε τη σωστή ταυτοποίηση του «παντοτινού» ως ειδωλολατρίας, μετέτρεψε το σύμβολο του Σατανά σε σύμβολο του Χριστού. Ο Ησαΐας προσδιορίζει ότι αυτό το έργο ήταν ανατροπή των πάντων. Η απόρριψη του «παντοτινού» εδραιώθηκε κατά τη δεκαετία του 1930 (την τρίτη γενεά του Αντβεντισμού), αλλά είχε ήδη αποτελέσει αντικείμενο διαμάχης από το 1901 (τη δεύτερη γενεά του Αντβεντισμού). Όπως και με τον αρχαίο Ισραήλ, μια προοδευτική απόρριψη της αληθείας οδήγησε στην αποδοχή μιας πλάνης που περιείχε τα στοιχεία της ασυγχώρητης αμαρτίας.

Η ασυγχώρητη αμαρτία των σχολαστικολογούντων Ιουδαίων απεικονίστηκε όταν ταύτισαν τα έργα που είχε επιτελέσει ο Χριστός με τα έργα του Σατανά. Το αρχαίο Ισραήλ είναι το κατεξοχόν σύμβολο του σύγχρονου Ισραήλ, και το σύγχρονο Ισραήλ έπραξε ακριβώς αυτό, μόνο κατά την αντίστροφη φορά. Έλαβαν τα έργα του Σατανά (τον παγανισμό) και απέδωσαν αυτά τα έργα στον Χριστό. Η αποστασία του αρχαίου Ισραήλ περιλαμβάνει και την εκλογή του Σατανά ως βασιλέως τους.

Ότε λοιπόν ήκουσε ό Πιλᾶτος εκείνον τόν λόγον, ἔφερε ἔξω τόν Ἰησοῦν καί ἐκάθισε ἐπί τοῦ βήματος, εἰς τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον, ἑβραϊστί δὲ Γαββαθά. Ἦτο δὲ Παρασκευὴ τοῦ Πάσχα, καί ὥρα ὡσεὶ ἕκτη· καί λέγει πρὸς τοὺς Ἰουδαίους· Ἴδε ὁ Βασιλεὺς ὑμῶν! Ἐκεῖνοι δὲ ἐκραύγασαν· Ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν. Λέγει πρὸς αὐτοὺς ὁ Πιλᾶτος· Τὸν Βασιλέα ὑμῶν νὰ σταυρώσω; Ἀπεκρίθησαν οἱ ἄρχιερεῖς· Δὲν ἔχομεν βασιλέα εἰμὴ Καίσαρα. Τότε λοιπόν παρέδωκεν αὐτόν εἰς αὐτοὺς διὰ νὰ σταυρωθῆ. Καί ἀφοῦ παρέλαβον τὸν Ἰησοῦν, ἀπήγαγον αὐτόν. Ἰωάννης 19:13–16.

Ο Πιλάτος ήταν ο εκπρόσωπος της ειδωλολατρικής Ρώμης, και η Αδελφή Γουάιτ προσδιορίζει ότι ο δράκων που εκβλήθηκε από τον ουρανό στο δωδέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης είναι ο Σατανάς, αλλά, σε δευτερεύουσα έννοια, ο δράκων είναι επίσης η ειδωλολατρική Ρώμη. Επομένως, ο δράκων συμβολίζεται από «το παντοτεινό». Το τέλος της ανταρσίας του αρχαίου Ισραήλ, όταν διακήρυξαν δημόσια: «Δεν έχουμε βασιλέα ειμή Καίσαρα», αντιπροσώπευε τη δημόσια δήλωσή τους ότι ήταν υπήκοοι του βασιλέως τους, και ο βασιλεύς τους ήταν ο Σατανάς. Αυτή η ανταρσία εναντίον του Θεού ως Βασιλέως άρχισε κατά τις ημέρες του προφήτη Σαμουήλ, όταν απέρριψαν τον Θεό ως βασιλέα τους και απαίτησαν να τους δοθεί ένας ανθρώπινος βασιλεύς, ώστε να είναι όπως τα άλλα έθνη.

Τότε συνάχθηκαν όλοι οι πρεσβύτεροι του Ισραήλ και ήλθαν προς τον Σαμουήλ στη Ραμά, και του είπαν: Ίδού, εσύ γέρασες, και οι υιοί σου δεν περιπατούν στις οδούς σου· τώρα, λοιπόν, κατάστησε σε εμάς βασιλιά, για να μας κρίνει, όπως όλα τα έθνη. Αλλά το πράγμα δυσαρέστησε τον Σαμουήλ, όταν είπαν: Δώσε σε εμάς βασιλιά, για να μας κρίνει. Και ο Σαμουήλ προσευχήθηκε προς τον Κύριο. Και ο Κύριος είπε προς τον Σαμουήλ: Άκουσε τη φωνή του λαού σε όλα όσα σου λένε· επειδή δεν απέρριψαν εσένα, αλλά εμένα απέρριψαν, ώστε να μη βασιλεύω επάνω τους. Σύμφωνα με όλα τα έργα που έκαναν από την ημέρα που τους ανέβασα από την Αίγυπτο μέχρι αυτή την ημέρα, με τα οποία με εγκατέλειψαν και λάτρευσαν άλλους θεούς, έτσι κάνουν και σε σένα. Α΄ Σαμουήλ 8:4-8.

Ο αρχαίος Ισραήλ δεν αναγνώρισε ποτέ ότι είχε απορρίψει τον Θεό, ούτε ότι η επιθυμία του για έναν επίγειο βασιλιά θα προχωρούσε έως το σημείο να σταυρώσει τον Μεσσία και να εκλέξει τον Σατανά ως βασιλιά του. Η αποστασία τους ήταν κρυμμένη από τα μάτια τους από τις ίδιες τις αυτοδικαιωτικές τους αντιλήψεις ότι, παρά το ότι είχαν απορρίψει τον Θεό, εξακολουθούσαν να είναι ο εκλεκτός λαός· διότι, τελικά, συλλογίζονταν, ο Θεός εξακολουθούσε να διατηρεί μία άγια προφητική διακονία, ακόμη και μετά τον Σαμουήλ.

Παρερμήνευσαν την προφητική διακονία των προφητών, πιστεύοντας ότι η παρουσία των προφητών του Θεού αποδείκνυε πως αυτοί ήταν ο εκλεκτός λαός του Θεού. Δεν αντιλήφθηκαν ότι βρίσκονταν μακριά από τον Θεό και ότι οι προφήτες επιζητούσαν να τους επαναφέρουν στον Θεό, διότι ερμήνευαν τη δράση των προφητών ως απόδειξη της καθοδήγησης του Θεού. Αυτό συνέβαινε παρά τη συνεχιζόμενη απόρριψη όλων των μηνυμάτων των προφητών που τους είχαν αποσταλεί. Η ίδια πλάνη επήλθε επί του Αντβεντισμού το 1863.

Ο Αντβεντισμός απέρριψε το κίνημα που είχε συναχθεί μέσω της διακονίας του William Miller και επέλεξε να καταστεί νομίμως καταχωρισμένη εκκλησία το ίδιο έτος κατά το οποίο απέρριψε το μήνυμα του Μωυσή περί των «επτά καιρών», όπως αυτό παραδόθηκε από τον Ηλία (William Miller). Το ίδιο έτος παρήγαγαν ένα πλαστό προφητικό διάγραμμα, το οποίο πλέον δεν μπορούσε να αναγνωσθεί και δεν μπορούσε πλέον να «λαλεί», σύμφωνα με το Αββακούμ 2:3, διότι απαιτούσε επεξηγηματικό φυλλάδιο για να κατανοηθεί. Τα διαγράμματα του Αββακούμ μπορούσαν να αναγνωσθούν όπως ακριβώς υπήρχαν και, ως εκ τούτου, μπορούσαν να «λαλούν».

Ο Αντβεντισμός αρνήθηκε να προβεί σε οποιαδήποτε αυτοεξέταση σχετικά με την επιλογή που έκαναν το 1863, διότι, άλλωστε, είχαν ανάμεσά τους την προφήτισσα, γεγονός που αποδείκνυε ότι ήταν ο λαός του υπολοίπου, ταυτοποιημένος στο βιβλίο της Αποκάλυψης, ο οποίος είχε το Πνεύμα της Προφητείας. Εξέφρασαν το ίδιο πνεύμα και την ίδια στάση με τον αρχαίο Ισραήλ, και η αποστασία που άρχισε με την απόρριψη του πρώτου πολύτιμου λίθου που ανακαλύφθηκε από τον Μίλλερ, οδήγησε τελικώς και στην απόρριψη της ταυτοποίησης από τον Μίλλερ του πολύτιμου λίθου της «παντοτεινής» επίσης.

Το σύγχρονο Ισραήλ απέρριψε την κατανόηση του Μίλλερ περί του «παντοτινού», συμβόλου της ειδωλολατρικής Ρώμης, η οποία, με τη σειρά της, είναι σύμβολο του Σατανά, και ισχυρίστηκε ότι το «παντοτινό» είναι σύμβολο του Χριστού. Με άλλα λόγια, το σύγχρονο Ισραήλ επέλεξε να δεχθεί ένα σατανικό σύμβολο ως σύμβολο του Χριστού. Ακριβώς όπως το αρχαίο Ισραήλ διακήρυξε ότι δεν είχε άλλον βασιλιά παρά τον Καίσαρα, εκπρόσωπο της ειδωλολατρικής Ρώμης,

η οποία είναι σύμβολο του Σατανά.

Όσον αφορά την προφητική εφαρμογή, εκείνη η επιλογή απαιτούσε ότι ο σύγχρονος Ισραήλ θα έπρεπε να επαναπροσδιορίσει τα κεφάλαια επτά, οκτώ και εννέα του Δανιήλ, τα οποία ήταν ακριβώς τα κεφάλαια που αντιπροσωπεύονται από τον ποταμό Ουλάι, και τα οποία αποτέλεσαν την αύξηση της γνώσεως στη Μιλλεριτική ιστορία. Θα εξαναγκάζονταν να μεταβάλουν εκείνα τα κεφάλαια, διότι το όγδοο κεφάλαιο αναφέρεται άμεσα στο «παντοτινό» τρεις φορές.

Αναγκαζόμενοι από την ιστορία εντός της οποίας αποσφραγίστηκε το όραμα του ποταμού Ουλάι, οι Μιλλερίτες δεν μπορούσαν να διακρίνουν άλλα επίγεια βασίλεια πριν από την επιστροφή του Χριστού και την εγκαθίδρυση της αιώνιου βασιλείας Του, όπως παριστάνεται στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ. Ως εκ τούτου, θεωρούσαν το τέταρτο βασίλειο της Ρώμης ως ένα βασίλειο με δύο όψεις. Οι δύο αυτές όψεις παριστάνονται άμεσα στα κεφάλαια επτά και οκτώ του Δανιήλ. Ο Δανιήλ προσδιορίζει ότι το όραμα που έλαβε στο όγδοο κεφάλαιο έπρεπε να νοηθεί σε συνάφεια με το όραμα του εβδόμου κεφαλαίου.

Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ βασιλέως Βαλτάσαρ, ὤφθη εἰς ἐμὲ, εἰς ἐμὲ τὸν Δανιήλ, ὄρασις μετὰ ἐκείνην ἣτις ὤφθη εἰς ἐμὲ κατ' ἀρχάς. Δανιήλ 8:1.

Το όραμα «το οποίο εφάνη προς» τον Δανιήλ «κατ' αρχάς» ήταν το όραμα του εβδόμου κεφαλαίου.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ Βαλτάσαρ βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος, ὁ Δανιήλ εἶδε ὄνειρον καὶ ὀράσεις τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ· τότε ἔγραψε τὸ ὄνειρον καὶ διηγήθη τὸ σύνολον τῶν πραγμάτων. Δανιήλ 7:1.

Τα δύο οράματα αντιπροσωπεύουν δύο όψεις των βασιλείων της βιβλικής προφητείας, τα οποία είχαν αρχικώς παρασταθεί στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ. Τα τέσσερα βασίλεια της Βαβυλώνας, της Μηδοπερσίας, της Ελλάδος και της Ρώμης επαναλήφθηκαν στο έβδομο κεφάλαιο, και έπειτα πάλι στο όγδοο κεφάλαιο, αλλά με διάκριση μεταξύ των πολιτικών στοιχείων των τεσσάρων βασιλείων και των θρησκευτικών στοιχείων των τεσσάρων βασιλείων. Στο έβδομο κεφάλαιο του Δανιήλ, τα βασίλεια παριστάνονται με θηρία αρπακτικά, αλλά στο όγδοο κεφάλαιο τα ίδια βασίλεια παρουσιάζονται με ζώα του αγιαστηρίου. Ο Δανιήλ επιθυμούσε να κατανοήσει το όραμα του εβδόμου κεφαλαίου, και ο Γαβριήλ ήλθε προς αυτόν για να το εξηγήσει.

Εγώ, ο Δανιήλ, ελυπήθην κατὰ τὸ πνεῦμα μου ἐν μέσω του σώματός μου, και τα οράματα της κεφαλῆς μου με ἐτάραττον. Προσῆλθα πρὸς ἕνα ἀπὸ ἐκείνους που παρίσταντο ἐκεῖ, και τον ηρώτησα την ἀλήθεια περὶ πάντων τούτων. Και ἐκεῖνος μου εἶπε, και μου ἐγνώρισε την ἐρμηνεία των πραγμάτων. Τα μεγάλα αὐτὰ θηρία, τα οποία εἶναι τέσσερα, εἶναι τέσσερις βασιλείς, οι οποίοι θέλουσιν ἀναστηθῆ ἐκ τῆς γῆς. Ἀλλ' οἱ ἅγιοι του Υψίστου θέλουσι λάβει την βασιλείαν και θέλουσι κατέχει την βασιλείαν εἰς τον αἰῶνα, ναι, εἰς τους αἰῶνας των αἰώνων. Δανιήλ 7:15–18.

Ο Δανιήλ πληροφορήθηκε ότι τα τέσσερα θηρία ήσαν τέσσερα επίγεια βασίλεια, τα οποία θα υπήρχαν έως ότου εγκαθιδρυθεί η αιώνια βασιλεία του Θεού, σε συμφωνία με το δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ. Έμελλαν να υπάρξουν τέσσερα επίγεια βασίλεια, τα οποία θα προηγούνταν

της αφίξεως της αιώνιας βασιλείας του Θεού, όπως αυτή παριστάνεται από τον λίθο που αποκόπηκε από το όρος και γέμισε ολόκληρη τη γη στο δεύτερο κεφάλαιο.

Η αδελφή White προχώρησε την μιλλεριτική κατανόηση εκείνων των τεσσάρων βασιλείων πολύ πέρα από τη μιλλεριτική κατανόηση, όταν αναφέρθηκε στο θηρίο της γης του δέκατου τρίτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης.

«Στο σημείο αυτό εισάγεται ένα άλλο σύμβολο. Λέγει ο προφήτης: “Και είδον άλλο θηρίον αναβαίνον εκ της γης· και είχε δύο κέρατα όμοια με αρνίου.” Εδάφιο 11. Τόσο η εμφάνιση αυτού του θηρίου όσο και ο τρόπος της ανόδου του δείχνουν ότι το έθνος το οποίο αντιπροσωπεύει είναι ανόμοιο προς εκείνα που παρουσιάστηκαν υπό τα προηγούμενα σύμβολα. Τα μεγάλα βασίλεια που κυβέρνησαν τον κόσμο παρουσιάστηκαν στον προφήτη Δανιήλ ως θηρία αρπακτικά, αναδυόμενα όταν “οι τέσσαρες άνεμοι του ουρανού εμάχοντο επί της μεγάλης θαλάσσης”. Δανιήλ 7:2. Στην Αποκάλυψη δεκαεπτά, ένας άγγελος εξήγησε ότι τα ύδατα αντιπροσωπεύουν “λαούς, και όχλους, και έθνη, και γλώσσας”. Αποκάλυψη 17:15. Οι άνεμοι είναι σύμβολο έριδος. Οι τέσσαρες άνεμοι του ουρανού, μαχόμενοι επί της μεγάλης θαλάσσης, αντιπροσωπεύουν τις τρομερές σκηνές κατακτήσεως και επαναστάσεως, διά των οποίων τα βασίλεια έφθασαν στην εξουσία». Η Μεγάλη Διαμάχη, 439.

Τα θηρία είναι σύμβολα των κατακτήσεων που επιτελέστηκαν καθώς τα βασίλεια ανήλθαν στην εξουσία. Ένα αρπακτικό θηρίο αντιπροσωπεύει προφητικώς την πολιτική, οικονομική και στρατιωτική δύναμη ενός βασιλείου. Τα ίδια βασίλεια που παριστάνονται στο δεύτερο και έβδομο κεφάλαιο του Δανιήλ παριστάνονται επίσης και στο όγδοο κεφάλαιο, αλλά εκεί συνδέονται όλα με στοιχεία προερχόμενα από το αγιαστήριο του Θεού, και κατ’ αυτόν τον τρόπο αντιπροσωπεύουν το θρησκευτικό στοιχείο των βασιλείων, διότι όλα ήσαν ένωση Εκκλησίας και Κράτους.

Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ βασιλέως Βαλτάσαρ, ὤφθη εἰς ἐμὲ ὄρασις, εἰς ἐμὲ τὸν Δανιήλ, μετὰ ἐκείνην ἣτις μοι ὤφθη κατὰ τὴν ἀρχήν. Καὶ εἶδον ἐν ὄραματι· καὶ ἐγένετο, ἐν τῷ ἰδεῖν με, ὅτι ἦμην ἐν Σούση τῇ πόλει, ἣτις εἶναι ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Αἰλάμ· καὶ εἶδον ἐν ὄραματι, καὶ ἦμην πλησίον τοῦ ποταμοῦ Οὐλαῖ. Τότε ὑψωσα τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, ἔστεκε ἔμπροσθεν τοῦ ποταμοῦ κριὸς, ἔχων δύο κέρατα· καὶ τὰ δύο κέρατα ἦσαν ὑψηλά, ἀλλὰ τὸ ἐν ὑψηλότερον τοῦ ἑτέρου, καὶ τὸ ὑψηλότερον ἀνέβη τελευταῖον. Εἶδον τὸν κριὸν ἐμβάλλοντα πρὸς δυσμὰς, καὶ πρὸς βορρᾶν, καὶ πρὸς νότον· ὥστε οὐδὲν θηρίον ἠδύνατο νὰ σταθῇ ἔμπροσθεν αὐτοῦ, οὐδὲ ὑπῆρχε τις ὁ δυνάμενος νὰ ἐλευθερώσῃ ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ· ἀλλ’ ἐποίει κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἐμεγαλύνθη. Καὶ ἐνῶ ἐγὼ ἐθεώρουν, ἰδοὺ, τράγος τῶν αἰγῶν ἦλθεν ἀπὸ δυσμῶν ἐπάνω ἀπὸ προσώπου πάσης τῆς γῆς, καὶ δὲν ἦπτετο τοῦ ἐδάφους· καὶ ὁ τράγος εἶχε περίβλεπτον κέρας μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Καὶ ἦλθεν πρὸς τὸν κριὸν τὸν ἔχοντα τὰ δύο κέρατα, τὸν ὁποῖον εἶδον ἐστῶτα ἔμπροσθεν τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἔδραμε κατ’ αὐτοῦ μὲ τὸν θυμὸν τῆς ἰσχύος αὐτοῦ. Καὶ εἶδον αὐτὸν νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸν κριόν, καὶ ἐξήφθη κατ’ αὐτοῦ, καὶ ἐπάταξε τὸν κριόν, καὶ συνέτριψε τὰ δύο κέρατα αὐτοῦ· καὶ δὲν ὑπῆρχε δύναμις ἐν τῷ κριῷ νὰ σταθῇ ἔμπροσθεν αὐτοῦ, ἀλλὰ ἔρριπεν αὐτὸν κατὰ γῆς καὶ κατεπάτησεν αὐτόν· καὶ δὲν ὑπῆρχε οὐδεὶς ὁ δυνάμενος νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν κριὸν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ὁ τράγος τῶν αἰγῶν ἐμεγαλύνθη σφόδρα· καὶ ὅτε ἰσχυροποιήθη, τὸ μέγα κέρας συνετρίβη· καὶ ἀντ’ αὐτοῦ ἀνέβησαν τέσσαρα περίβλεπτα κέρατα πρὸς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τοῦ οὐρανοῦ. Δανιήλ 8:1–8.

Το όγδοο κεφάλαιο αρχίζει με τον Δανιήλ να βεβαιώνει ότι τότε ζει ακόμη μέσα στην ιστορία του πρώτου βασιλείου της βιβλικής προφητείας (της Βαβυλώνας), όμως το όραμά του δεν προσδιορίζει κανένα σύμβολο που θα την αντιπροσώπευε, διότι αρχίζει με τον κριό που αντιπροσώπευε το δεύτερο επίγειο βασίλειο, τη Μηδοπερσία. Η απουσία συμβόλου για τη Βαβυλώνα είναι σκόπιμη, διότι ένα πρωτεύον χαρακτηριστικό της Βαβυλώνας είναι ότι αντιπροσωπεύει ένα βασίλειο το οποίο αφαιρείται και κατόπιν αποκαθίσταται, όπως παριστάνεται από τα «επτά καιρούς» κατά τα οποία ο Ναβουχοδονόσορ έζησε ως θηρίο. Κατά τη διάρκεια εκείνων των «επτά καιρών» παριστάνεται ένα στοιχείο της πνευματικής Βαβυλώνας (ο παπισμός), διότι ο παπισμός είναι το βασίλειο που λησμονείται επί εβδομήκοντα συμβολικά έτη, κατά τη διάρκεια των οποίων έλαβε θανατηφόρο πλήγμα. Το γεγονός ότι ο Δανιήλ προσδιορίζει πως λαμβάνει το όραμα «εν τω τρίτω έτει της βασιλείας του βασιλέως Βαλτάσαρ» προσδιορίζει τη Βαβυλώνα ως το βασίλειο που προηγείται του δεύτερου βασιλείου, της Μηδοπερσίας, αλλά συγχρόνως τονίζει τη Βαβυλώνα ως το κρυμμένο ή λησμονημένο βασίλειο, το οποίο λησμονείται κατά τις ημέρες ενός βασιλέως.

Τα θηρία του ογδού κεφαλαίου δεν είναι θηρία αρπακτικά· είναι ζώα που χρησιμοποιούνταν ως θυσιαστικά ζώα στην υπηρεσία του αγιαστηρίου. Η τέταρτη βασιλεία παριστάνεται ως «κέρας μικρόν», όχι ως θηρίο· αλλά τα κέρατα αποτελούσαν μέρος του αγιαστηρίου του Θεού, διότι τα θυσιαστήρια στο αγιαστήριο του Θεού είχαν κέρατα ως μέρος της κατασκευής τους.

Όχι μόνο τα τέσσερα βασίλεια της προφητείας παρουσιάσθηκαν από τον Δανιήλ με όρους του αγιαστηρίου, αλλά και η αφήγηση του κεφαλαίου περιέχει αρκετές λέξεις που προέρχονται άμεσα από τη λειτουργία του αγιαστηρίου του Θεού. Η αφήγηση στο κεφάλαιο παρουσιάζεται με εβραϊκές λέξεις αντλημένες από τη λειτουργία του αγιαστηρίου, αλλά και η πράξη της προσφοράς θυσίας στη λειτουργία του αγιαστηρίου είναι ενσωματωμένη μέσα στη δομή του κεφαλαίου. Το γεγονός ότι ο Δανιήλ συνέδεσε σκοπίμως το έβδομο και το όγδοο κεφάλαιο μεταξύ τους, επιτρέπει σε εκείνους που επιθυμούν να διακρίνουν, ότι το έβδομο κεφάλαιο προσδιορίζει την κρατική πολιτική των βασιλείων της βιβλικής προφητείας και το όγδοο κεφάλαιο προσδιορίζει την εκκλησιαστική πολιτική των βασιλείων της βιβλικής προφητείας.

Ο Αντβεντισμός εξαναγκάστηκε να συγκαλύψει το γεγονός αυτό με σατανικούς μύθους, διότι η αναγνώριση αυτή αποκαλύπτει ότι τα κοσμήματα του Μίλλερ ήσαν ακριβώς όπως ο Θεός τα είχε σχεδιάσει να είναι. Η απόρριψη της κατανόησης του Μίλλερ περί «του καθημερινού» παριστάνεται ως ισχυρισμός ότι «ο Θεός δεν είχε κατανόηση», διότι υποστηρίζουν ότι, όταν ο Θεός έδωσε το πλαίσιο στον Μίλλερ (διά της διακονίας αγίων αγγέλων), αυτό δεν ήταν ακριβές.

Βεβαίως, η ανατροπή των πραγμάτων από μέρους σας θα λογισθεί ως ο πηλός του κεραμέως· διότι μήπως το έργο θα πει γι' αυτόν που το έπλασε: Δεν με έπλασε; ή μήπως το πλάσμα θα πει γι' αυτόν που το διαμόρφωσε: Δεν είχε σύνεση; Ησαΐας 29:16.

Το πλαίσιο του Μίλλερ ήταν η προφητική δομή την οποία αναγνώρισε και χρησιμοποίησε· όμως από το 1863 και εξής, ο Αντβεντισμός επέστρεψε στις θεολογικές εφαρμογές του αποστατημένου Προτεσταντισμού και του Καθολικισμού, προκειμένου να συγκαλύψει τα πετράδια του ονείρου του Μίλλερ. Ο Αντβεντισμός αποδέχθηκε ένα ψευδές πλαίσιο (το πλαισιωμένο πράγμα), για να

απορρίπτει το έργο, καθώς και τον Δημιουργό του έργου. Πράττοντας έτσι, ισχυρίζονται ότι ο Δημιουργός του έργου δεν έχει κατανόηση. Η απόρριψη εκείνου του πλαισίου ήταν, και εξακολουθεί να είναι, απόρριψη της αύξησης της γνώσης που αποσφραγίστηκε το 1798. Εκείνοι που απορρίπτουν την αύξηση της γνώσης απορρίπτουν το έργο και τον Δημιουργό του έργου, και κατά τον Δανιήλ ήταν «οι ασεβείς».

Πολλοί θέλουσι καθαρισθή, και λευκανθή, και δοκιμασθή· οί δὲ ἀσεβεῖς θέλουσι πράττει ἀσεβῶς· και οὐδεὶς τῶν ἀσεβῶν θέλει ἐννοήσει· ἀλλ’ οἱ σοφοὶ θέλουσιν ἐννοήσει. Δανιήλ 12:10.

«οι ασεβείς θα πράττουν ασεβώς», προσδιορίζοντας έτσι μια προοδευτική, κλιμακούμενη απόρριψη της αλήθειας. Η απόρριψη εκ μέρους των ασεβών του πλαισίου συνιστά απόρριψη του Θεού, και, κατ’ επέκτασιν, ο Θεός απορρίπτει τους ασεβείς εξαιτίας της απόρριψης που επιχειρούν να επιτελέσουν μέσω ενός παραχαραγμένου πλαισίου.

Ὁ λαός μου ἀφανίζεται διὰ ἔλλειψιν γνώσεως· ἐπειδὴ σὺ ἀπέρριψες τὴν γνώσιν, και ἐγὼ θὰ σὲ ἀπορρίψω, ὥστε νὰ μὴν ἱερατεύεις πλέον εἰς ἐμέ· ἐπειδὴ ἔλησμόνησες τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ σου, και ἐγὼ θὰ λησμονήσω τὰ τέκνα σου. Ὡσηέ 4:6.

Ο λαός του Θεού, ο οποίος υπήρξε οι «ιερείς» του Θεού από το 1844 έως το 1863, απορρίφθηκε εξαιτίας της έλλειψης της «γνώσεως» που είχε αυξηθεί μέσω της διακονίας του William Miller. Είναι σημαντικό να εξεταστεί το συμφραζόμενο του έκτου εδαφίου στον Ωσηέ, διότι το συμφραζόμενο προσδιορίζει μια κλιμακούμενη ανταρσία κατά της αλήθειας, η οποία παριστάνεται ως η «γνώσις».

Ακούσατε τον λόγο του Κυρίου, υιοί Ισραήλ· διότι ο Κύριος έχει διαφορά με τους κατοίκους της γης, επειδή δεν υπάρχει αλήθεια ούτε έλεος ούτε γνώση Θεού στη γη. Με ορκωμοσία και ψεύδος και φόνο και κλοπή και μοιχεία ξεσπούν, και αίμα αγγίζει αίμα. Διά τούτο η γη θα πενθήσει, και καθένας που κατοικεί σ’ αυτήν θα μαραίνεται, μαζί με τα θηρία του αγρού και μαζί με τα πετεινά του ουρανού· ναι, και τα ψάρια της θαλάσσης επίσης θα αφαιρεθούν. Πλην ας μη φιλονικεί κανείς, μηδέ ας ελέγχει άλλον· διότι ο λαός σου είναι ως εκείνοι που αντιλέγουν προς τον ιερέα. Διά τούτο θα πέσεις την ημέρα, και ο προφήτης επίσης θα πέσει μαζί σου τη νύχτα, και θα εξολοθρευσω τη μητέρα σου. Ο λαός μου αφανίζεται από έλλειψη γνώσεως· επειδή εσύ απέρριψες τη γνώση, και εγώ θα σε απορρίψω, ώστε να μη μου είσαι ιερέας· επειδή λησμόνησες τον νόμο του Θεού σου, και εγώ θα λησμονήσω τα τέκνα σου. Όσο επληθύνοντο, τόσο αμάρταναν εναντίον μου· διά τούτο θα μεταβάλω τη δόξα τους σε αισχύνη. Τρέφονται από την αμαρτία του λαού μου, και στην ανομία τους θέτουν την καρδιά τους. Και θα είναι: όπως ο λαός, έτσι και ο ιερέας· και θα τους τιμωρήσω για τις οδούς τους, και θα ανταποδώσω σ’ αυτούς τα έργα τους. Διότι θα τρώγουν και δεν θα χορταίνονται· θα πορνεύουν και δεν θα πληθύνονται· επειδή έπαυσαν να προσέχουν στον Κύριο.

Πορνεία και οίνος και νέος οίνος αφαιρούν την καρδιαν. Ο λαός μου ζητεί συμβουλήν από τα ξόανά του, και η ράβδος αυτού αποκαλύπτει εις αυτόν· διότι το πνεύμα των πορνειών τούς έκαμε να πλανηθούν, και επόρνευσαν αποστατήσαντες από τον Θεόν αυτών. Θυσιάζουν επί των κορυφών των ορέων, και θυμιούν επί των λόφων, υπό δρυν και λεύκην και πτελέαν, διότι η σκιά αυτών είναι καλή· διά τούτο αι θυγατέρες σας θέλουσι πορνεύσει, και αι νύμφαι σας

θέλουσι μοιχεύσει. Δεν θέλω τιμωρήσει τας θυγατέρας σας όταν πορνεύσωσιν, ουδέ τας νύμφας σας όταν μοιχεύσωσιν· διότι αυτοί οι ίδιοι αποχωρίζονται μετά των πορνών, και θυσιάζουν μετά των ιεροδούλων· διά τούτο ο λαός ο μη εννοών θέλει καταπέσει. Αν και συ, Ισραήλ, πορνεύεις, όμως ας μη πταίσει ο Ιούδας· και μη έλθητε εις Γαλγάλα, μηδέ αναβήτε εις Βαιθαβέν, μηδέ ομνήητε, Ζη Κύριος. Διότι ο Ισραήλ απεστάτησεν ως δάμαλις αποστατούσα· τώρα ο Κύριος θέλει βοσκήσει αυτούς ως αρνίον εν ευρυχώρω τόπω. Ο Εφραΐμ είναι προσκεκολλημένος εις τα είδωλα· άφες αυτόν. Το ποτόν αυτών εξίνισεν· αδιαλείπτως επόρνευσαν· οι άρχοντες αυτής αγαπάσιν αισχρώς το «Δότε». Ο άνεμος την περιέδεδεσεν εις τας πτέρυγας αυτού, και θέλουσι καταισχυνθή εξαιτίας των θυσιών αυτών. Ωσηέ 4:1-19.

Η προειδοποίηση του Ωσηέ είναι ότι «ο Κύριος έχει διαφοράν προς τους κατοίκους της γης, διότι δεν υπάρχει αλήθεια, ούτε έλεος, ούτε γνώσις Θεού εν τη γη». Ο Αντβεντισμός είναι ο λαός του Θεού των εσχάτων ημερών. Κατά την ημέρα που ο άνθρωπος με τη βούρτσα της σκόνης εισέρχεται στο δωμάτιο του Μίλλερ, ο Αντβεντισμός, περιλαμβανομένων του λαού, των ιερέων, των προφητών, «ο δε λαός ο μη εννοών θέλει καταπέσει», διότι θα είναι «προσκολλημένοι εις τα είδωλα». Τα είδωλά τους είναι οι κίβδηλες διδασκαλίες τους, υφασμένες μέσα σε ένα κίβδηλο πλαίσιο.

Η ανταρσία που αντιπροσωπεύεται από την απόρριψη της αύξησης της γνώσης είναι μια προοδευτική κλιμάκωση ανταρσίας, η οποία φθάνει στο σημείο όπου η δοκιμασία τους λήγει με τη διακήρυξη ότι είναι προσκολλημένοι στις κίβδηλες διδασκαλίες που σαρώνονται από το δωμάτιο του Μίλλερ. Η ανταρσία τους παριστάνεται ως η διάπραξη πορνείας διαρκώς. Από το 1863 και έπειτα, έως τη λήξη της δοκιμασίας, ανταρτούν διαρκώς, έως ότου εξεμέσονται από το στόμα του Κυρίου.

Η ανταρσία της απορρίψεως της γνώσεως παριστανόταν με το ότι «διαπαντός» διέπρατταν μοιχεία, και μολονότι δεν πρόκειται για την ίδια εβραϊκή λέξη, το νόημα είναι το ίδιο με την εβραϊκή λέξη «tamid», η οποία σημαίνει «συνεχές», και η οποία μεταφράζεται ως «το παντοτινό» στο βιβλίο του Δανιήλ.

Θα συνεχίσουμε τη μελέτη μας για τις τέσσερις βασιλείες της βιβλικής προφητείας στο επόμενο άρθρο.

«Τότε είδα σχετικά με το “Διαρκές”, ότι η λέξη “θυσία” προστέθηκε από τη σοφία του ανθρώπου και δεν ανήκει στο κείμενο· και ότι ο Κύριος έδωσε τη σωστή κατανόηση αυτού σε εκείνους που διακήρυξαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως. Όταν υπήρχε ενότητα, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήσαν ενωμένοι στη σωστή κατανόηση του “Διαρκούς”· αλλά από το 1844, μέσα στη σύγχυση, υιοθετήθηκαν άλλες απόψεις, και ακολούθησαν σκότος και σύγχυση.» Review and Herald, 1 Νοεμβρίου 1850.